

NOUZOVSKÝ ŽURNÁL 4

ročník VIII

10. července 1994

AŽ ŽIJE 24. TÁBOR PRŮZKUMNÍKŮ !!

Co najdete uvnitř

	Informační servis informace o tom, co bude	2
	Schránka Nouzovského Žurnálu výsledky jednoho testu	4
	Ve zkratce krátce o událostech minulých dní	6
	Slonův orientační běh 1. ročník nové soutěže	8
	Na válečné stezce s Ještěrkou a Jaruškou proti Oregonům	10
	Celotáborové hry (4) Alvarez v letech 1985 a 1993	13
	Co nás loni na táboře pobavilo obrázkový seriál jedné nehody	18
	Slavné výroky nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	20

Poznámka redakce:

Jak jsme minule slíbili, koná se v tomto čísle překvapení, a to hned na obálce Žurnálu a pak i na několika stránkách uvnitř. Plníme tím přání těch, kteří v loňské anketě Žurnálu žádali fotodokumentaci. Podařilo se nám sejmout několik snímků z táborových filmů a videozáznamů. Není to sice žádný zázrak, ale když se budete dívat na obrázky trochu z dálky, určitě poznáte, co na nich je. Lepší kvalita zatím není v našich technických silách (jehličková tiskárna víc nedokáže).

Příjemnou zábavu při luštění vám přeje

redakce

uzávěrka 28. 6. 1994

INFORMAČNÍ SERVIS

- ◆ Termín tábora:
 - 9. - 30. července
 - 23. července - návštěvní den
- ◆ Kdy bude vycházet Nouzovský Žurnál a co bude obsahovat:
 - č. 5 - 30. září vzpomínky na letošní tábor
 - č. 6 - 2. prosince reportáže z podzimních akcí

V obou číslech najdete také pravidelné rubriky a seriál Celotáborové hry.
- ◆ Předběžné termíny podzimních výprav:
 - 24. září
 - 8. října
 - 22. října
 - 5. listopadu
 - 19. listopadu
 - 3. prosince
 - 17. prosince
 - 23. prosince (vánoční besídka)

Změny termínů jsou vyhrazeny!
- ◆ Oprava:

Jak jsme dodatečně zjistili, Šárčinu paštiku otvíral sekerou Buggy, nikoli Ještěř, který pak Šárce paštiku přinesl.

Dnes již historický obrázek se starým platem.

SCHRÁNKA NOUZOVSKÉHO ŽURNÁLU

Na schůzce 1. června psali Křečci takový malý nevinný testík. Jeho součástí byla i zdánlivě snadná otázka Jak zní oddílový pokřik?

Výsledky odpovědí na tuto otázku nás zburcovaly k tomu, abychom vás s nimi seznámili. Z jedenácti Křečků pouze Petr znal pokřik bez chyby, další čtyři měli drobné chyby (špatné nebo chybějící slovo). Martina měla na začátku pokřiku takovéhle „okno“:

Průzkumníků
parta dobrých táborníků...

A dál už to měla dobře. Tomáš D. a Radek toho moc nevymysleli, a ještě k tomu si libovali ve zkratkách:

*Náš cíl je přír.
v tom je naše svoboda.*

Radek z toho dokonce vytvořil větu rozvitou:

My jsme průzkumníci náš cíl je příroda to je svob.

Oba Martinové si vzpomněli pouze na pokřik Křečků a Eliška na nic.

Cípísek sršel vtípem jako obvykle, a tak před skoro správné znění oddílového pokřiku napsal ještě svou variantu:

My jsme starý průzkumníci a cucáme lentilky.

Legrace musí být, ale ruku na srdce, známe oddílový pokřik opravdu všichni?

Zůstaňme ještě chvílku u testu. Jednou z otázek bylo jmenovat jedovaté a jedlé houby. Tomáš D. zmatený z televizních Večerníčků zařadil mezi jedovaté houby

chudáka Vochomůrku. Taz zmatený navíc ještě ze školy to dokonce napsal spisovně - Ochomůrka. Dále Tomáš jako jistě zkušený houbař doporučuje mezi jedlými houbami také hřib satan. Dobrou chuť.

Cipísek a Syslík si neodpustily legrácky na svůj účet. Zatímco Syslík řadí mezi jedovaté houby Cípu, Cipísek jich zná hned celou řadu - Vochomůrka zelená, prašivka, čert, satan, Sysel.

A jsme zase o něco chytřejší.

A závěrem malá poznámka k další otázce, která se týkala obsahu KPZ. Dát si do KPZ pouhé 2 nebo 3 Kč je v dnešní době naprosto nedostatečná suma (zřejmě pozůstatek z dávné minulosti). Přimlouváme se aspoň za 10 Kč.

VE ZKRATCE

- ◆ Na brigádu v Nouzově, která byla vyhlášena na 4. června a o účast byli požádáni i rodiče Průzkumníků, přišli jen 2 tatínkové (slovy dva). Děkujeme tedy touto cestou pánům Holcmanovi a Málkovi za obětavou pomoc při stavbě nového plata u kuchyně, i když pan Mállek, když spatřil u kuchyně haldu dřevěných prken, prohlásil: „S tím na mě nechod'te, to se nedá svářet!“
Díky všem brigádníkům dosahuje nové plato kvalit tanečního parketu.
- ◆ V pátek 10. června večer přijeli Průzkumníci autobusem do Nouzova. Cestou ke srubu Ještěrka a Herouš pátrali po lese, jestli už náhodou něco neroste. Přišli s tím, že rostou borůvky. Ostatní jim to příliš nevěřili.
„Dokažte to,“ řekl Šéd'a a pročesal bezvýsledně nejbližší borůvčí.
„Kdo ví, co jste snědli,“ tvrdili ostatní a dohadovali se, jestli to byl rulík zlomocný nebo vraní oko.
„Ale my jsme opravdu jedli borůvky,“ tvrdila Ještěrka nešťastně.
V neděli, když se vraceli domů, přinesla Ještěrka na zastávku vítězoslavně důkaz. Jednu zralou borůvku. A pak že nerostou!
- ◆ Koncem května zmizela z náhonu lávka. Nalezena byla v sobotu 11. června na rybníku. Na ní byla ještě jedna podsada, dvě lavičky a polystyrén. Někdo si dělal vor. Když se to kluci dozvěděli, vyrazili na záchrannou výpravu.
Slon chvíli chytal vor do lasa. Po několika nezdařených pokusech se mu podařilo vor přitáhnout ke břehu a nastoupit. Ještěr se zapřáhl na konci provazu a táhl vor proti proudu po náhonu. Slon se odrážel od břehu bidlem. Šéd'a jim k tomu zanotoval „Ej uchněm“, takže to vypadalo skoro jako na Volze. Burlak Ještěr táhl vor až za střelnici, kde pro velký ponor musel Slon vystoupit a zbytek cesty vor tlačit.
Lávku po instalaci navíc ještě přibili ke kůlům zatlučeným do země. Snad voraře přejde chuť.

„Konečně mám zase svůj strom u lávky,“ pochvaloval si Slon.

- ◆ V neděli ráno se málokomu chce vstávat. Obzvlášť v neděli 12. června po absolvovaném orientačním závodě. Nicméně v půl desáté už začalo být na půdě srubu rušno a brzo se z několika místních ohnisek napětí strhla jedna velká bitka (na víc bitek stejně není na půdě místo), v jejímž středu byl Kuba. Bitka se stěhovala po půdě sem a tam, málem smetla Šéd'u z půdy, protože chvíli uhýbal a na poslední chvíli si uvědomil, že je kousek od kraje.

Na žebříku se objevil Herouš, který spal dole.

„Ahoj,“ řekl. „Ty koni, já jdu radši dolů,“ dodal, když viděl, co se na půdě děje. Bylo však už pozdě.

Ještěrka se před bojem uklidila do kouta. To jí ale nebylo moc platné. Spojenými silami jí Sysel a Šéd'a sebrali spacák a Sysel jej hodil z půdy na zem. Tam se ozvala rána. Letící Ještěřčin spacák totiž zastihl Herouše na posledním stupínku žebříku a naprosto dezorientovaného jej smetl na zem. Naštěstí se mu nic nestalo, ale vyděšený byl pořádně.

SLONŮV ORIENTAČNÍ BĚH

V sobotu 11. června se uskutečnil 1. ročník Slonova orientačního běhu. Každému účastníkovi dal Slon okopírovanou mapu okolí Nouzova a nechal jej obkreslit ze své mapy vyznačená kontrolní stanoviště a opsat kontrolní otázky.

První vybíhala Janinka, druhá Ještěrka.

„Ježíš, tady je to špatně,“ praštil se Slon do čela.

Jedno kontrolní stanoviště totiž umístil místo na křížení dvou vedení na křížení vedení s rovnoběžkou asi o 100 m vedle.

„Snad je to nezmate,“ doufal, když opravil chybu.

Nezmátlo. Ještěrka si například všechna kontrolní stanoviště zapomněla do mapy zakreslit.

Naprostá většina startujících se vydala stejným směrem ke Stopařům a dál okruhem přes Habr a Buda zpátky. Jen Lucie, Sysel a Petr zkusili opačný směr. Orientační běh se totiž vyznačuje především tím, že nemá určenou trasu, jen místa, která musíte navštívit.

Poslední vyrazil na trasu Šéd'a. Ani si nebral buzolu, spolehl se jen na mapu, a rychlou chůzí se vydal ke Stopařům. Zde bloudili Cipísek a Taz. Společně našli kontrolní stanoviště u brodu. Zatímco Šéd'a pokračoval dál raději přes lávku u Stopařů, Cipísek a Taz se pokusili přejít potok hned u brodu. Při té příležitosti se Cipísek vykoupal, a tak se vrátili zpátky na tábořiště. Zatím Šéd'u hnal déšť z pole klusem. Na asfaltce dal opět přednost chůzi.

Směr, kterým se vydala většina Průzkumníků, nebyl zvolen náhodně. Orientačně nejtěžší stanoviště se nacházelo u osady Habr. Z této strany bylo snadno přístupné po asfaltové cestě z Nesměně, z druhé strany však pouze lesem (pokud jste ovšem nechtěli les obcházet). A zde zabloudila Lucie. Při svých toulkách dorazila až do Hryzel - Davidkova ke mlýnu. Když potkala jednu paní, rozhodla se jí zeptat na cestu.

„Já běžím z Bud,“ navázala Lucie konverzaci.

Paní chápatě přikývla a ochotně poradila cestu. Jistě znáte to nepsané pravidlo, že některým lidem se nemá odporovat.

Když Jana s Danou dorazily ke kapličky na Budech, kde měly spočítat zasklená okna, jakási malá holčička hned hlásila:

„Šest a půl!“

Když se jí ptaly, odkud to ví, řekla jim, že už to jedné holce pomáhala počítat.

Zde jsou tedy výsledky:

pořadí	jméno	čas	
1	Ještěr	1:04:32	
2	Tom	1:10:23	
3	Blond'ák	1:14:10	
4	Šed'a	1:22:20	
5	Petr	1:48:05	
6	Sysel	1:58:20	
7	Jana, Dana	2:07:20	
8	Anča	2:11:48	
9	Ještěrka	2:17:43	
10	Herouš	2:22:02	
11	Janinka	2:27:48	
12	Lucie	2:33:26	
-	Cipísek	1:28:10	diskvalifikace
-	Taz	1:48:10	diskvalifikace

Slon závěrem všem poděkoval za účast a dodal:

„Jen počkejte na táboře. Tam vám to vylepším. Dostanete slepý mapy!“

NA VÁLEČNÉ STEZCE

„... dvě smutný koleje na silnici“, tak takhle jsme si mohli zazpívat, když zmizel Čertův wartburg ve tmě lesa pod Vostrákem. A nám začínalo malé noční dobrodružství. Byla to vlastně jen taková vzájemná hra mezi Oregony a námi o posledním týdnu tábora statečných a silných Alvarezů. Tiše jsme se vkrádali do Oregon City pro popsané a obodované kartičky,

např. stan 5, hodiny 20, ... Opakem tohoto byly probdělé noci za dobrovolných hlídek, co kdyby nás ještě teď přepadla Dodova vojska.

A nám se teď již zrychloval tep. Rozdělení do nepočetných skupin jsme se plížili k tábořišti. Asi dvě nebo tři skupinky jsme zůstaly pohromadě, prostě samé holky. Pomalu bez obav jsme vkráčely po cestě na louku, avšak zakrátko jsme to otočily k Tažným Ptákům, neboť měsíček, ta potvora, se nám už zase šklebil z oblohy. Po paměti jsme hledaly ve vysokém rákosí lávku. Marně však, proto jsme polopřebrodily po spadlém stromě. Ale hlavně, že jsme byly na druhém břehu potoka a povětšinou suché. To jsme se již škrábaly do prudké stráně. Stále srandičky (bez polejvánička, mokro už bylo), smích a jak jsme se tak blížily k táboru, rozhodly jsme se s Jaruškou, že se odpojíme. Sdělily jsme to ostatním.

„Ahoj, a dobře pořídte,“ rozloučily jsme se. „A trochu to ztlumte,“ doporučily jsme jim.

Chvilí jsme si sedly a čekaly, až hlasy utichnou (neuposlechly dobře míněné rady). A protože jsme byly již skoro nad Oregonem, postupovaly jsme plížmo vpřed.

Křup!

Lekly jsme se. Uf, byla to jen docela malá větvička, jež pode mnou praskla. Jistota je jistota, a proto jsme od této chvíle rukama hledaly a odhazovaly všechny větvičky. Pohybovaly jsme se už

téměř neslyšně. Ticho narušoval jen náš dech.

„Chyťte ji! Poplach! Holky! Kluci, jsou tu holky! Na ně!“

Strnuly jsme. To je Dodo. Asi objevil Lucii. A znovu řev, ale blíž:

„Mám jednu!“

„Hleďte, jsou tu určitě další! Tam! Tam! Rychle, tam jsou!“ organizuje Dodo.

Příkrčené strachy nedutajíc sledujeme hrůznou scénu. Náhle nás přejede pruh světla a pokračuje dál. Úleva, nevšimli si nás, jen šajnují po okolí.

Chyba lávky, radost pominula rychle jako blesk. Ostré, jasné světlo nás bodá přímo do očí. Následuje krátký šok na obou stranách bojiště. Zvedáme se. Rychle pryč! Pryč! Myšlenky létají jako splašené. Jak nás mohli objevit? Jak to? To není možné! PRYČ! Až mnohem později nám došlo, že jsme se tak snadno a tiše plížily přímo po cestě. Srdce chce vyskočit z těla a není to během, i když zadýchané jsme také dost. Strach je mocný a řídí naše těla. Utíkáme křoví nekřoví. Nic nevidíme, baterku jsme nechaly v táboře. Stejně bychom ji nepoužily. Dodo je nám stále v patách.

Prásk!

Zakopla jsem a padám. Hlavou mi bleskne. Jaruna, kde je? Zdrhá?! On mě chytí! Čekám, jestli se ozve její hlas - Ještěrko, dělej. Nic. Zvedám se a souběžně se mnou něco vedle.

„Jaruš,“ ulevilo se mi.

Jindy by to přišlo k smíchu, my zakoply o stejný kmen.

Zmocňuje se nás panika. Zdržely jsme se. Pryč! Mezitím nás dobíhá ještě někdo a Dodo to vzdává. C-he. Strach rovná se taky vytrvalost. I když druhý běžec je také v kondičce. V cestě se nám objevilo křoví. Hurá, skoro na poslední chvíli. Není to však obyčejné křoví, ale asi metrové borovičky a kopřivy ještě mnohem vyšší. Pronásledovatel se zastavil. Světlo baterky ukusuje tmy. Kopřivy, milosrdné kopřivy, chrání nás jak kvočna svá kuřata. Sedíme a stále ještě mačkáme jedna druhou ruku. Pomalu se v nás rozprostírá klid. Slyšíme vzdalující se kroky.

„Odešel, to je dobře.“

Ani nevím, jak dlouho jsme ještě zůstaly na místě nevěda, kde jsme

a kolik je hodin. Bylo nám fajn a neměly jsme křížek na čele, cejch lapených nešťastníků.

Vylézáme z křoví ven lámající si hlavu nad tím, jak je možné, že jsme se tam vůbec dostaly. Ale nebyla to jediná a největší překážka. Sestup ze stráně byl dost zajímavý. Nejprve jsem se Jarušce smála, když mi po dvou krocích byla téměř do pasu. Smích mne brzy přešel, když po jednom kroku, ten by se dal spíš nazvat volným pádem, byla moje hlava v úrovni Jaruščiných kotníků. No ale dolů z té strašné stráně jsme se dostaly celé. Další nepříjemností byl potok.

„Slyšíš, jak šumí, tady bude jistě málo vody,“ dostalo se mi rady.

Zkusila jsem to. Mělko ovšem někdy znamená do půli stehen, u Jarušky a jí podobných až do pasu. Zůstaly jsme tvrdé, přešly jsme i další pás kopřiv na druhém břehu. Pohled z louky, na níž jsme se octly, nám prozradil, že se nacházíme u Davídkova, nikoli u místa srazu v Mackově zatáčce. S heslem Ranní procházkou k pevnému zdraví, hlavně k nervům jsme u zatáčky sebraly zbytek neokřížkovaných a vyrazily na poslední pokus o získání kartiček. Jak skončil, snad psát nemusím, že?

S černým křížkem na čele a dalšími zážitky do sbírky jsme dorazili do tábora. Kdy, ptáte se? Asi půl hodiny před budíčkem. A kdybychom si zvládali ještě zazpívat, tak možná tu písničku, co skoro neznám a nevadilo by, že je v ní pár hodin časový rozdíl.

„... rádio hlásilo, nad blaty svítá ...“

CELOTÁBOROVÉ HRY (4)

4. Alvarez

Rokem 1985 se situace v oddíle stabilizuje. Už od minulého roku má oddíl nové stálé tábořiště v Nouzově, funkci hlavního vedoucího tábora převzal na několik příštích let Mártý, noví vedoucí se již zapracovali a někteří se opět do oddílu vrátili.

Po dvou táborech bez celotáborové hry se opět konaly přípravy na pořádnou celotáborovou hru. Jako námět byl vybrán Foglarův Alvarez (připomeňme jen, že tenkrát se ještě celotáborové hry musely nechat schválit ideologicky na vyšších místech).

Aby byla hra trochu akční, byla do ní zahrnuta postava aztéckého kněze. K tomu účelu Haňára zapůjčila masku, kterou po jejím spatření vedoucí nazvali pařez. Skutečně vrásčitá a nehezká tvář pařez silně připomínala. Mártý dokonce pro zvýšení efektu navrhoval, aby kněze představovali dva lidé na sobě. To mu však bylo rozmluveno, protože v případě ztráty rovnováhy by byl výsledný efekt zcela opačný. Postavu kněze tedy ztvárnil Kosa.

Hned první noc byly postupně buzeny družiny a pod skálou za potokem jim kněz předal Alvarezův deník. V něm bylo zapsáno devět zašifrovaných zpráv, každá pro jednu etapu. Pro každou etapu však platily jiné kódy a kódové tabulky získávaly družiny buď za pořadí v předešlé etapě nebo v nějaké jiné hře. Čím lepší výsledek, tím více kódů, zbytek si museli táborníci domyslet. Kódy si však zástupci družin losovali, takže si jistě dovedete představit, jak je ostatní členové družiny proklínali, když družina měla nárok třeba na deset kódů a oni vylosovali taková písmena jako Q, X, W a podobně.

Deníky se všemi zprávami měly družiny u sebe, protože vedoucí předpokládali, že bez kódů nelze zprávu vyluštit. To se však přepočítali. Vojín, člen 5. družiny, jednou z dlouhé chvíle seděl nad další zprávou, ke

keré zatím kódy neměl, a lámal si hlavu nad problémem četnosti výskytu písmen ve zprávě. Kódy, které se objevovaly ve zprávě nejčastěji, představovaly s největší pravděpodobností samohlásky,

a pak už se najde nějaké slovo, jehož smysl lze odhadnout, a tak se budou postupně doplňovat další písmena. Touto pokusnou metodou Vojín dospěl po nějaké době ke zdárnému výsledku. Když se to dozvěděl Čmelák ze 4. družiny, byla to pro něj výzva. Vzal deník a podobným způsobem zprávu vyluštil také! Od této chvíle byly družinám deníky odebírány a dostávaly je až před luštěním.

Vrcholem hry byly poslední dvě etapy, hrob Fernandozův a házení klíče přes ochoz aztécké tvrze. Hrob představovala dřevěná truhla zakopaná do země nad pečeckým táborem a označená křížem. Truhla byla už necelý rok zakopaná v Kolíně v zemi, aby získala patinu. Mártý sehnal kosti a lidskou lebku (učební pomůcky ze školy). Družiny vycházely v noci po hodině za sebou. Terén byl známý, takže družiny šly celkem najisto a potkávaly se vždy v lese nad Budami. Tam to pravidelně každou hodinu vypadalo, jako když se potkávají dva autobusy.

„Sklopte světla,“ ozývalo se z obou stran.

Bylo proč. Například 4. družina využívala Šédův světlomet s halogenovou žárovkou.

Přestože byla půlnoc pryč, vzduch byl teplý a vlhký, a to nevěstilo nic dobrého. Nikoho tedy nepřekvapilo, když začalo blýskat a hřmít. 4. družina přidala při návratu od hrobu do kroku. Na pasece u zatáčky silnice z Nesměně do Církvice Renatě přestala svítit baterka. Renata šlápla do díry, upadla a narazila si koleno. Začalo krápat a zvedl se vítr. Renata naříkala, že jí koleno bolí a že nemůže vstát. Šédův křikl dopředu na Čmeláka ať vede družinu do tábora a Renatu zvedl. Nejdřív to vypadalo, že ji bude muset odnést, ale naštěstí to nebylo tak zlé a do tábora doběhli se začínajícím lijákem. Družina, která byla právě na trase, to schytala s plnou parádou. Za třičtvrtě hodiny bylo po dešti a poslední

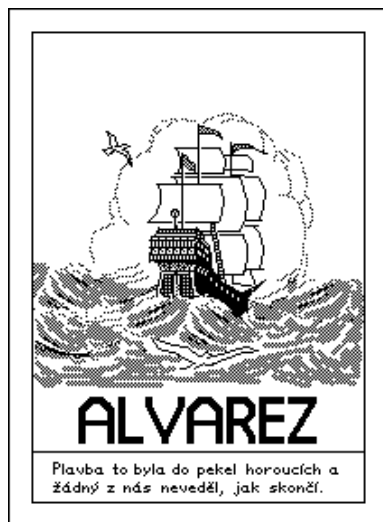
družina, která se vypravila k hrobu, už šla opět pod hvězdnou oblohou. Bylo však už podstatně chladněji.

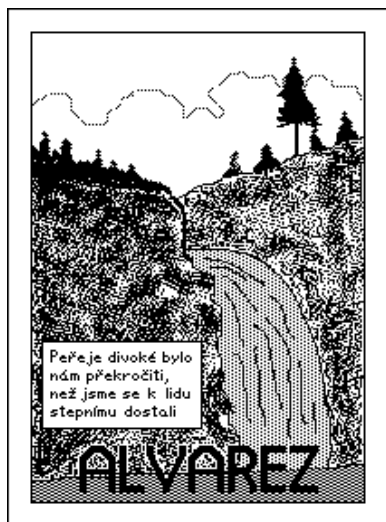
Závěrečná etapa se konala na Budech na skále za Vavříneckým potokem. Přesně podle zápisu v Alvarezově deníku v září zapadajícího slunce se jednotlivé družiny pokoušely chytit tenisový míček házený ze skály. Podmínky byly tvrdé. Pořadí se losovalo, ale mohli jste si vybrat jen mezi oslňujícím protisvětlem zapadajícího slunce a houstnoucím šerem. Na stráni se objevil aztécký kněz, který každý neúspěšný pokus doprovázel hlasitým skřehotavým smíchem (Kosovi se tato postava opravdu povedla). A neúspěšných pokusů bylo opravdu požehnaně. Vypadalo to, že se nikomu nepodaří úkol splnit. Nakonec ale dvě družiny z pěti klíč chytily, shodou okolností obě na prvních dvou místech průběžného pořadí. Bylo tedy rozhodnuto a kněžův smích se změnil ve vzteklé kvílení.

Tento tábor byl velice povedený a zapsal se do historie oddílu jako jeden z nejlepších.

Když se v roce 1993 hra Alvarez opakovala, přidrželi se vedoucí při její přípravě co nejvíce původní Foglarovy verze. Etapy, ve kterých byly popisy cest k různým nálezům, pak byly převzaty z tábora 1985. Objevil se však jeden problém. Podle popisů, které stačily před osmi lety bezpečně k nalezení cíle, nyní družiny bloudily. Ukázalo se, že ti, co nepamatují hryzelské tábory (tedy vlastně všichni členové družin včetně jejich vedoucích), mají s orientací v tomto prostoru značné problémy.

Kódování všech zpráv bylo tentokrát stejné a jednotlivé zprávy dostávaly družiny až na začátku etapy. Úžas vzbuzovala Ještěrka, která byla zanedlouho schopná číst zprávu přímo ze zašifrovaného textu.

Čáru přes rozpočet také udělalo počasí, které přispělo k největší morové epidemii v dějinách oddílu. Z toho důvodu byla zrušena etapa uctíváču ohně pálivého, která spočívala v polévání vodou, a etapa přes peřeje k lidu stepnímu byla výrazně změněna. Původně mělo jít o Slonem speciálně přichystaný vodní kros náhonem a potokem. Vzhledem ke zdravotnímu stavu táborníků byl do této etapy započítán azimutový závod. Smůlu si právě vybírala 2. družina pomýšlející na pocty nejvyšší, které už chyběl Ještěř. Ještěrka se chystala

nastoupit za každou cenu na start, přestože vypadala skoro na umření. Když jí naměřili horečku 38 °C, byla zahrnuta do spacáku téměř násilím. Ve družině zbyli jen mladší členové bez šancí na výraznější úspěch. Bojovali však, co jim síly stačily, a po diskvalifikaci dvou družin za opisování kontrolních písmen, získali nečekané 2. místo.

Mor odešel řídit jinam a blížil se vrchol hry. Lidské kosti se tentokrát sehnat nepodařilo, a tak Starosta koupil kosti hovězí. Když byli táborníci u Oregonů hrát vybíjenou, Starosta s Šédou kosti naštipali, vyváleli v bahně, naházeli do bedny a přidali ještě opálený potrháný pytel na brambory, který měl imitovat zbytky oblečení. Pak naložili bednu do auta a vyrazili do Hryzel. Na konci chatové osady za pečeckým táborem zaparkovali a s bednou, krumpáčem a lopatou vyrazili do lesa.

„Teď nás tak někdo prásknout,“ prohlásil Starosta.

Podle původního popisu cesty našli místo, kde měl být hrob, a začali kopat. K svému velkému překvapení zde však našli již dost zetlelou bednu z roku 1985. Oba si rázem připadali jak archeologové. Osm let starou bednu vyčistili, narovnali do ní kosti, na ně naaranžovali pytel, bednu zavřeli, přihráblí hlínou a udělali nový kříž. Když pak o nálezu referovali Marianovi, byl také překvapen, protože i on si myslel, že

bedna byla opět vykopána.

Poslední etapě chytání klíče, která se odehrávala na stejném místě jako před osmi lety, tentokrát neasistoval aztécký kněz, jen nějací domorodci se přišli podívat, jestli se tu někdo nechystá spáchat sebevraždu. Kněz by se asi tentokrát dost nakvílel, protože tři družiny ze čtyř byly úspěšné. Sluníčko totiž nesvítilo, takže v rozptýleném světle bylo dobře vidět. Z úspěšných pokusů měli všichni velkou radost, Ještěrka byla chvíli po úspěšném pokusu dokonce téměř v tranzu, její družina o bod zvítězila v celkovém bodování. Jen třetí družina byla smutná a opouštěla místo poslední soutěže s vědomím prohry jak v této etapě, tak v celé hře.

Ale někdo přece musí prohrát.

Pokračování příště

CO NÁS LONI NA TÁBOŘE POBAVILO

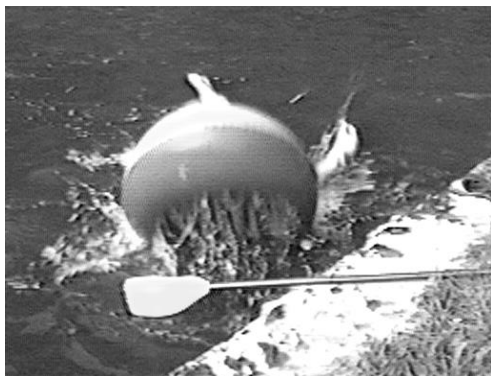
- ◆ Jistě si ještě pamatujete na loňské radovánky s nafukovacím člunem. S Čertem si tenkrát tento čínský výrobek spoustou inzerátů vychvalovaný velmi zažertoval.

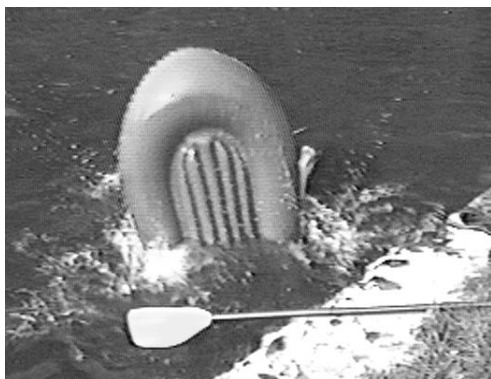
- ◆ Zde ještě všechno vypadá na první pohled dobře.

- ◆ Tady už se však schyluje ke katastrofě. Zdivočelý člun odmítá Čerta nést.

- ◆ Tady je situace jasná, člun začíná mít jednoznačně navrch.

- ◆ Čert už není vidět, vzápětí se octne pod jankovitým člunem.

- ◆ Představení končí, člun plave dnem vzhůru, vedle něj prská a nadává Čert.

SLAVNÉ VÝROKY

Křečci hrají mrkanou.

Sysel Tomášovi D.: Nekoukej na mě zádama!

Blondák: Tady něco smrdí, nejsou to moje boty?

Lucie nese list se slimákem:

Jé, on na mě šáhnul!

Ještěrka si mne ucho:

Mám ouchu v mouše.

Holcmoš si vzpomíná na oddílový pokřik:

My jsme ČTU, jak je to dál?

Dotaz: Kde máš toho moncla?

Odpověď: Tomáš je támhle.

Herouš telefonuje Ještěrovi:

Lucko, deš dneska na dýzu?

Kuba: Poník, to je něco mezi koněm, oslem a kobyloou.

CELOTÁBOROVÉ HRY

Vzpomínky na Alvareze z let 1985 a 1993

